

DET OLSKE ORKESTER

DEN SIDSTE UDFLUGT

EN POETISK VANDREFORESTILLING OM LÆNGSEL OG AFSKED

DEN SIDSTE UDFLUGT

Hvis du skulle tage på en sidste udflugt i din by, hvor ville du så gå hen?

Det spørgsmål gik jeg rundt med til venner og kolleger under tilblivelsen af Den sidste udflugt, som en slags sideløbende research til vores forestilling. Spurgte folk om de havde en kvarters tid til overs til lige at fundere over dette spørgsmål.

Når man beder nogen om at tage stilling til noget i en ultimativ kontekst, så tager alle det naturligt nok alvorligt. Det var interessant, at stort set alle disse små samtaler startede, så snart jeg havde stillet mit spørgsmål, med at folk blev fjerne i øjnene og trak vejret dybt ... Klart. Svaret var jo afgørende. Der blev spurgt til "den sidste udflugt i din by". Det kunne ikke bare blive en opremsning af attraktioner. Det var tydeligt vigtigt, at det måtte være steder af betydning...

En svarede: Jeg ville søge sjælefred, tage på Glyptoteket, sætte mig under palmerne og lade tankerne gå på langfart, jeg vil gå rundt om søerne og beundre Planetariet (og ærgre mig over at det tog Saltlageret), jeg vil gå på Assistens kirkegård fordi mine børn har boet i nærheden, så vil jeg krydse Vesterbro og gå til Søndermarken fordi jeg boede tæt ved i en ganske særlig periode af mit liv, til slut vil jeg gå ud til Københavns havn og se ud over Øresund og ikke forstå, hvorfor man lukker udsigten til vandet...

En anden svarede: Jeg vil gå til Dyrehaven, så jeg både fik skoven, men også vandet. Jeg ville søge udsigt, kunne kigge ud over ting...

En tredje svarer: Det er fuck 'ing lige meget hvor jeg går hen, det ville handle om hvem jeg var sammen med...

En fjerde svarede: Jeg ville sætte mig midt på Kongens Nytorv med en kaffe, en cognac og 20 prince light...

En femte svarede: Jeg ville gå forbi mit barndomshjem på Gl. Kongevej, så ville jeg gå forbi der hvor jeg bor nu og til sidst ville jeg mødes med min datter på Skt. Hans torv, hvor solen ville skinne (det er klart!) sidde der i solen med hende...

En sjette siger: Jeg må være sammen med min kone og mine børn... måske går vi forbi de steder jeg har arbejdet... børnenes skole.... Rådhuset hvor vi blev gift... finde et sted at kigge ud på havnen... passerer gennem en kendt station ... tage ud i Dyrehaven og finde det hule træ ved Djævlbakken... sejle ud til Sophieholm... spise en is ved Damhussøen...

En syvende siger: Jeg går ud over Langebro, kigger mod H. C. Ørsted værket, drejer mod Christianshavn og går på Wilders cafe (selv om den er så forandret), så går jeg ind på Fingerbøllet, så tilbage mod centrum, ned af Magstræde, ind på Musen og Elefanten i Vestergade og hele tiden ville jeg tænke på kærester og øl og smøger vel vidende at det slet ikke handlede om det, men om mennesker og venskaber og samtaler og samhørighed... og jeg ville gå ind i en boghandel og så ville jeg tage toget til Tisvildeleje og gå igennem Troldeskoven og til sidst sætte mig i klitterne og se ud over vandet For at blive lille og optages af det store...

Lotte Faarup, dramatiker og instruktør

EN HYLDEST TIL LIVET MENS MAN LEVER

Visheden om min egen dødelighed har haft betydning for min tilgang til arbejdet med "Den sidste udflygt". I forestillingen spiller jeg sammen med en dukke i kørestol, et dødt materiale uden liv og bevægelse i menneskestørrelse, som til forveksling ligner mig og som sætter tanker i gang om mit eget langsomme forfald og at jeg ikke kan leve for evigt.

Jeg spørger mig selv, hvad jeg skal bruge tiden på, mens jeg venter på at dø? Hvad der sker bagefter... Og hvorfor jeg i det hele taget er her...

Døden er tilstede, som den anden side af det at være i live. Døden er en livets dobbeltgænger. Den græske filosof Epikur har sagt, at man ikke behøver at bekymre sig om døden. For når man er levende, er døden der ikke - og når man er død, ja så er man der ikke. Bare det var så ligetil.

Jeg oplever døden i livet når et ældre familiemedlem, eller for nylig, en ven af min far går bort og ikke er her mere. Jeg savner de møder vi havde og aldrig kan få igen og bliver pludselig bange, ja angst for at miste det allerkæreste i mit liv, min hustru, for altid. Hvordan jeg forholder mig til livet, handler også om hvordan jeg forholder mig til døden.

Den tyske filosof Friedrich Nietzsche siger at livet skal leves fuldt, for "hvem ved om der overhovedet er et paradys bagefter"? Men kan jeg det? Jeg ved det ikke. Jeg håber. Jeg frygter. Jeg bliver bange. Jeg er er også så forbandet nostalgisk og fortryder nogen gange hvorfor jeg ikke fik gjort både det ene og det andet. Den evige tvivl. Den evige søgen efter mening.

Men når jeg ser på min elskede, der sover med det smukkeste smil, så blidt og ubekymret når morgenen gryer, så ved jeg at livet er værd at leve lige nu.

Øyvind Kirchoff, medvirkende

EN HEMMELIGHED

Som dukkemager på en forestilling skal du skabe figurer, som ud over det visuelle udtryk består af en lang række praktiske funktioner.

I vores forestilling skal hovedpersonen Hans kunne sidde i sin kørestol, hvor hans hoved skal kunne fastlåses i forskellige positioner. Han skal yderligere kunne animeres rundt, stående og liggende, og han skal kunne splittes i løsdele.

Figuren vi har arbejdet med, havde vi ret tidligt ude i gadebilledet, og han skabte hurtigt den opmærksomhed, vi ønskede. Ikke direkte realisme, men en form for magisk realisme.

I alle dukker/figurer jeg arbejder med, tilstræber jeg en slags ufærdighed og bevidst åbning for tilskuerens egne fortolkninger og spejlinger.

Jeg ønsker for figuren Hans, at han hurtigt afkodes "som en mand i kørestol", men at man samtidig hurtigt opdager bedraget, nemlig at han er lavet af skumgummi og papmaché. Figuren Hans' hemmelighed bliver til det, som ligger imellem det spillet med ham viser og fortæller, og det du som publikum bliver meddigter til.

God tur

Dukkemager Rolf Søborg Hansen

DEN SIDSTE UDFLUGT

KONCEPT - Det Olske Orkester

MEDVIRKENDE - Øyvind Kirchhoff

DRAMATIKER OG INSTRUKTØR - Lotte Faarup

DUKKEMAGER OG REKVISITØR - Rolf Søborg Hansen

LYDDESIGNER - Jonas Jørgensen

PR & MARKEDSFØRING - Lena Hedegaard/Art Attack

PROJEKTLEDER - Charlotte Rindom

GRAFIKER - Therese Buch-Andersen

FOTOGRAF - Miklos Szabo

DOKUMENTATIONSFOTOGRAFERING - Kenneth Kreutzmann

PLAKAT OG FORSIDEBILLEDE - Therese Buch-Andersen

TAK TIL

Ola Johansen

Iben Schlanbusch

Marc van der Velden

Forsøgsstationen

FREDEKRSBERG
FONDEN

AAGE OG JOHANNE
LOUIS-HANSENS FOND

KNUD HØJGAARDS FOND

GRUNDLAGT 1944

Dansk Skuespillerforbund

KONSUL GEORGE JORCK & HUSTRU EMMA
JORCK'S FOND

Statens
Kunstfond

BECKETT-FONDEN